

EVITA

TWARDZIK

VZŤAHOVÁ NÍŽ

*Turbulentný
príbeh o tom, že
nie každú búrku
možno
predvídať.*

Evitovky

Evitovky

T
E
wardzik
vita

ISBN 978-80-8254-097-3

Vztahová níž

Evitovky

**Knihu venujem svojim
sestrám**

1.

V tom roku som na Pohodu ísť nechcela. Teda niežeby som nechcela vidieť Friendly Fires naživo. To by bola paráda, zatancovať si v mase iných spotených tiel na ich Kiss of Life. Napodobňovať Eda Macfarlana, ktorý tancuje ako pojašené decko a nepochopiteľne vždy trafí do rytmu. To už je aká pesnička! Antidepresívum v akordoch. Nič podobné som nepočula roky, možno kedysi v praveku vo mne podobné emócie vyvolávali The Prodigy s pes-

ničkou Fire Starter. To som mala sedemnásť, sedela som na ležadle na pláži v Chorvátsku, v ušiach som mala pichnuté slúchadlá volkmene a prehrávala som si tú skladbu dookola. A cítila som sa šťastná. Keď som volkmene sem-tam vypla, zachytila som skladbu, čo revala z ampliónov, tuším to bola I Believe I Can Fly od R. Kellyho. Pustili to vždy, keď chceli opaľujúcim sa telám oznámiť, aká aktivita sa práve začína na pláži. Otrasná odrhovačka, úplne vtieravá, fuj. Veď potom aj zistili, že R. Kelly si to rozdával s malými deťmi – mne bol hneď podozrivý. Len pako môže spievať takú protivnú prvoplánovú sladkastú hovadinu...

A potom, druhá vec v prospech Pohody – baviť ma tam hrať. Stálo to za to, vidieť ľudí v kraťasoch a tričkách, s maličkými ruksakmi na chrbtoch a s fľaškami vody v rukách, ako počúvajú valčík Na krásnom modrom Dunaji. Niektorí s otvorenými ústami. Fakt. Nevymýšľam si.

Nechcela som ísť na Pohodu, lebo som sa bála, že znovu príde búrka, zavalí ma stan, nebudem môcť dýchať a zomriem. Bála som sa, že tentoraz to nevidím z diaľky od stanov, ale budem priamo tam pod pódium. Bol to silný iracionálny strach, ktorý som nemohla ignorovať. Búrok sa bojím odmalička. Mám paniku už len z toho slova. Je mi zle aj vtedy, keď mi pustíte búrku na YouTube.

Jednoduché.

„Na Pohode sa už nič nestane,“ povedal môj otec, keď som to vysvetľovala sestre, a jeho predpoveď

vôbec nesúvisela s tým, čo videl vo svojich prístrojoch. „Na Pohode bude tento rok všetko v poriadku.“

„To nemôžeš s istotou tvrdiť, otec.“

Mávol rukou: „Samozrejme, že môžem. Využívam princíp spadnutého lietadla. Treba lietať s tými aerolinkami, ktorým len nedávno spadlo lietadlo.“

„Prosím?“

„Máš záruku, že všetky stroje skontrolujú nadštandardne. Z pochopiteľných príčin,“ usmial sa tak, ako sa usmieval, keď mal pocit, že nás ohúril svojou bezhraničnou múdrosťou, a sestra po chvíli pokývala hlavou.

„Áno, znie to logicky.“

Viem, nemusela som tak dlho riešiť, či ísť alebo nejst'. V podstate o nič nešlo. Len som cítila morálnu povinnosť tam byť, natrafiť na Miša Kaščáka a usmiať sa naňho. Milo a povzbudivo. Aby vedel, že pri ňom stojíme a že všetci tí sráči, čo na internete vypisujú sprostosti o vine a ešte väčšej vine, sa môžu strčiť do prdele... Vďaka nemu sme mohli hrať na Pohode aj my. Orchester Slovenského národného divadla. Oblečení ako z iného sveta, s muzikou akoby z iného sveta. V tom roku sme mali hrať Vivaldiho Štyri ročné obdobia. To mám rada. Ale radšej mám, keď som pokojná, srdce mi nebúcha a po čele mi nestekajú cícerky potu.

Nešla som tam. Iracionálne zvíťazilo. Vzali to za mňa kolegovia...

So sestrou sme vyrazili až na piešťanský Grape festival v auguste. Kaščák mal byť so skupinou Bez ladu a skladu aj tam, keď nič iné, pošlem mu aspoň ponad hlavy ostatných divákov pozitívnu energiu. Budem kričať, jačať, tliekať a tancovať... Nikto ma nebude pohoršene sledovať, nikto nebude očakávať, že budem mať slušne učesané vlasy, nebudem si musieť dávať pozor na ústa, nebudem sa musieť stále usmievať a nebude mi prekážať, že okolo mňa skáču tínedžeri s rozšírenými zreničkami...

Dlho sme sa netešili. To, čo nás vyhnalo z priestranstva pod pódium, boli ťažké mraky valiace sa priamo na nás. Zlovestne. Tlačili pred sebou dusno, ktoré sme pripisovali tomu, že náš osobný priestor bol dvadsať štvorcových centimetrov. Sestra si všimla môj vyplašený pohľad.

„Musíme zmiznúť,“ kričala som jej do ucha. „Musíme zmiznúť. Okamžite!“

Vedela, že môj strach nemôže ignorovať, ale zo všetkých strán nás obklopovala masa živelne sa pohybujúcich ľudí. Skákali, tancovali, hojdali sa do rytmu, na pódiu bola Para a všetci s Laskym spievali, že sú abstinenti, aj keď nemusia, a že im to nevedííí. Sestra na mňa bezradne pozrela. Zhlboka som sa nadýchla, knísala som sa do rytmu, možno tak trochu spomalím srdce vylákané fóbiou, ale v diaľke zahrnelo a moje pokusy zachovať pokoj zlyhali.

Mne to nevedííí. Nevadííí.

„Pod,“ potiahla ma sestra za ruku a vybrala sa naprieč davom, snažila sa vysvetľovať, ale nič nebolo

počuť, tak sa len nekompromisne drala dopredu, robila mi cestičku, a keď sa zablyslo, obzrela sa za seba, aby sa presvedčila, že žijem a zvládam to.

Vystrúhala som grimasu. Nemôžem byť počas búrky vonku. Nemôžem.

Rýchlo zmiznime, inak ma trafi blesk, zoškvarím sa, bude to bolieť a kvôli mne sa zas v novinách a na internete rozprúdia polemiky o tom, či sú letné festivaly bezpečné.

„Aha, ony sú rovnaké!“ zareval na nás mladučký chlapec s blond'avými vlasmi. Bol milunký, na zožratie.

Zdvihla som palec, akože trafil, a skúsila som sa usmiať. Z druhej strany som dostala laktom pod rebro. Lebo Laskymu na pódiu sa publikum zdalo mŕtve.

Mne to nevadííí. Mne to nevadííí. Smrtka si na mňa zuby nebrúsi.

Bože.

Znovu blesk a po chvíli hrom.

„Vydrž!“ otočila sa sestra opäť ku mne. Robila, čo mohla. Musela...

Búrok som sa bála už ako malé decko. Nie tak ako iné deti, ktoré sa šupnú mame pod perinu a cítia sa bezpečne. Ja som sa bála panicky. Triasla som sa, kričala som, stále som potrebovala cikať alebo som behala z izby do izby a plakala som, že všetci umrieme – to aj vo veku, keď som význam slova smrť určite ešte celkom nechápala. Lekárka mame povedala, že je to druh fóbie, z ktorej buď

vyrastiem, alebo nevyrastiem. Zlatá pani, na túto diagnózu potrebovala šesť rokov štúdia... Dala nám lieky, ktoré ma mali upokojiť, keď ma chytil panický strach, ale mama ich zahodila. Mali viac nežiaducich účinkov ako žiaducich a farmaceutikám celkovo veľmi nedôverovala. Uvarila mi čaj z ľubovníka alebo z medovky a pustila mi hudbu. Takú, čo ma dostala do inej nálady, takú, čo ma prinútila myslieť na niečo iné ako na spúšť za oknami, takú, pri ktorej sa moje napäté zmysly upokojili. Púšťala mi všetku klasiku, ktorú sme mali doma na platniach. Rýchle aj pomalé klavírne koncerty, organové sóla, orchestrálné nahrávky. Skúšala všetko.

Okrem opery.

Takže skúšala skoro všetko. A zabrali husle.

Nocturno od Chopina, Vivaldiho koncert pre dvoje huslí, paradoxne aj Vivaldiho Búrka, Paganiniho La Campanella. To bola moja najobľúbenejšia skladba. Milovala som ju tak, že môj prvý frajer na konzervatóriu sa ju kvôli mne naučil hrať na španielke. To bolo niečo!

Stalo sa rituálom, že keď sa v lete blížila búrka, mama zatienila okná, vypla všetko, čo by sa aj tak pre blesky vyplo samo, uvarila čaj a pustila nám husľový koncert. Kedykoľvek. Ráno, v noci, popoludní. Vždy keď hrmelo, blýskalo sa a kvapky vody chceli rozbiť okenné sklá. Rozprávala nám o živote skladateľov, o láskach, čo boli ich múzami, o ich hluchých ušiach, ktoré aj tak počuli, o tom, ako boli

mnohí celý život chudobní a ich diela ocenili až roky po ich smrti.

Keď som prvýkrát počula Mozartovo Requiem, mala som šesť rokov. Predstavovala som si ho ako svojho rovesníka, ktorý so svojím otcom brázdí krajinu, hrá na klavíri v rodinách, ktoré to vedia oceniť, a možno sa tiež niečoho bojí. Ten Mozart. A ten klavír ho zachraňuje. Tak ako mňa jeho hudba. Requiem v kombinácii s hromami, bleskami, maminým čajom a jeho životným príbehom dalo definitívnu podobu tomu, čo ma očarilo vždy, keď mama pustila platňu.

Husle.

Vďaka svojej fóbii som milovala husle. Ich zvuk. Ich tvar. Bez výhrad.

A vďaka mojej fóbii sestra milovala mamu. Celú. Bez výhrad.

Mamu, ktorá mala okrem nás s otcom len jedinú lásku.

Hudbu.

A potom ešte troch nepriateľov, proti ktorým svojím spôsobom bojovala a pred ktorými sa nás snažila uchrániť.

Chémiu a všetko, čo z nej vzniklo (teda lieky, niektoré druhy kozmetiky a sušené polievky vo vrecúškach).

Mäso.

Katolícku cirkev.

Ale o tom neskôr.

Strach z búrok som neprekonalá dodnes. Teda do svojich tridsaťjeden rokov. Už viem, že trpím astrofóbiou, že príčinou môže byť nízka hladina sérotonínu, teda hormónu šťastia, ale antidepresíva a všetko toto svinstvo brať odmietam. Lebo sa cítim dobre. Spokojne. Nie som prípad pre psychiatra ani pre psychológa, žijem si fajn život, moje telo sa zablokuje len vtedy, keď zahrmí. Alebo keď sa zablyсне. Okrem toho, tou fóbiou trpí aj Madonna, čo znamená, že postihuje výnimočne nadaných ľudí. Zvyknem o tom žartovať. Ale len v normálnom počasí. Keď je búrka, siahá na mňa smrť, dusím sa a neviem si pomôcť...

Preto ten zmätok v mojej duši aj v mojich očiach, aj v správaní mojej sestry. Kým sa nám podarilo dostať sa na okraj davu, hromy a blesky pretínali vzduch a oblohu častejšie a sem-tam si nás našla ťažká olovená kvapka. Zdvihol sa vietor, ktorý sa do nás zo sekundy na sekundu začal opierať väčšou silou.

Stále som sa pozerala hore, tep na krku mi búchal a nohy sa mi podlamovali. Niekoľko malých skupín sa od masy oddelilo ako my a zrýchleným tempom klusalo buď k stanom, alebo k bufetom, ktoré mali malé prístrešky.

„Auto, musíme nájsť auto, segra!“ opakovala som nervózne.

„Viem,“ prikyvovala, chytila ma za laket a čo sme vládali, to sme bežali na vzdialené parkovisko. Bolo jedno, aké auto, či auto, v tej chvíli v ňom so mnou mohol sedieť aj hladný gróf Dracula, dôležité bolo,

že budem zavretá v priestore a NIEČO ma od búrky oddelí.

Kvapky zhustli, blesky osvecovali celý priestor denným svetlom. Potom hrom. Strašný rachot.

Božíčku. Rýchlo.

Pódium zmĺklo. Lasky už nespieval, hovoril do mikrofónu, vyrozumela som, že prestanú hrať a koncert si zopakujú na druhý deň. Všetci sa radšej schovajte. Vyzerá to na riadnu hrmavicu. Aj my ideme do hotela.

Len či bude druhý deň po takejto búrke...

Dav sa vlnil rôznymi smermi, rozpršalo sa už poriadne, v tichu, ktoré nastalo bez decibelov kapiel, to v momente každému prekážalo, mikiny a tričká nasávali vodu ako špongie, ľudia do seba narážali a hľadali útočisko. Dobešli sme na parkovisko plné disciplinovane zaparkovaných áut z celého Slovenska.

„Vidíš niekoho?“ obracala som sa okolo seba. Segra pátrala očami a krútila hlavou.

„Nikto tu nie je.“

„Bože,“ triasla som sa. Bola som mokrá, vystrašená, cítila som, že každú chvíľu omdliem. Po tom, čo prestala hrať hudba, som vnímala zvuky búrky oveľa intenzívnejšie. Zavrela som oči. Requiem. Lacrimosa. Vybavilo sa mi to okamžite. Najskôr husle, trochu lenivé, ale len na chvíľočku, potom viac huslí. A ostatné nástroje... Potom zbor. Mohutný, silný, dojímavý. Ženy aj muži.

Lacrimosa... dies illa... qua resurget ex favilla...

„Vydrž,“ držala ma sestra pevne, „veľa sa ich príde schovať do auta. K niekomu sa pichneš.“

Prikyvovala som, v diaľke sa k nám naozaj blížili nejaké postavy, zhlboka som dýchala, hrud' mi zvieral silný tlak. Stupňoval sa.

Judicandus homo reus...

Potom sme zbadali svetlá.

Auto. Prišlo nejaké auto. Odbočilo z hlavnej cesty a smerovalo k nám.

„Hej!“ sestra ma pustila, zdvihla ruky a rozbehla sa k nemu: „Hej, stoj! Zastav!“

Auto išlo pomaly, šofér trochu naivne hľadal miesto, kde by mohol zaparkovať. Ale aj tak skočil na brzdu v poslednej chvíli. Pre hustý dážď a rýchly pohyb stieračov zbadal sestru s kapucňou na hlave, až keď ju skoro nabral na kapotu. Ozvalo sa krátke štekotavé zatrúbenie. Sestra priskočila k dverám, medzitým ma pohľadom skontrolovala.

Rozhadzovala rukami, prudko gestikulovala a niečo tomu človeku, čo len trochu stiahol okienko, vysvetľovala. Trvalo to pridlho. Rozbehla som sa za nimi. Snažila som sa nemyslieť, nevnímať, udržať si v hlave len tóny, ktoré som už toľkokrát hladkala na notovom papieri a ktoré ma chránili pred úplným kolapsom.

Huic ergo parce deus...

„Tu je,“ privítala ma. Muž v športovom aute s dvomi sedadlami na mňa pozrel a prísna tvár zmäkla.

„Vyzeráte rovnako,“ povedal pobavene.

„Takže?“ sestrin hlas znel naliehavo. Muž na mňa skúmavo hľadel. Báľ sa, že som sfetovaná? Alebo opitá? Jasné. Jasné, chápem.

„Svoju dcéru tu aj tak teraz nenájdete,“ hovorila ďalej moja sestra. „Nemožné. Je tu milión ľudí. Niekde sa schovala. Nebojte sa o ňu.“

Ešte chvíľu ma pohľadom skúmal, medzitým tesne po blesku zarachotil hrom a ja som viditeľne zbledla, takže rýchlo prikývol. Obehli sme so sestrou auto, on zvnútra otvoril a ona ma vtlačila dnu. Z mokrej bundy mi na zem a na sedadlo kvapkala voda, ale nezdalo sa, že by mu to prekážalo. Bolo tam teplo a voňala tam koža.

„Rozprávajte sa s ňou. Stále!“ povedala moja sestra rázne.

Chlapík prikývol: „Dobre, dobre, len sa bežte schovať aj vy!“ odvetil a ona zmizla smerom k stanom. Bežala rýchlo, videla som, ako si z uší strháva náušnice a zahadzuje ich do trávy. Otcove pokyny. Od malička vieme, čo robiť, keď nás zastihne búrka. Teda okrem toho, že mňa treba ratovať...

Mraky viseli tesne nad nami, dážd' sa zmenil na krupobitie, krúpy dopadali na auto z každej strany, nezmohli nič vo vetre, ktorý stále menil smer. Blýskalo sa a hrmelo bez prestávky.

„Ďakujem,“ vydýchla som a tlak v hrudi poľavil.
Amen.

Chlapík stlačil nejaký gombík a ja som pocítila teplo na krížoch.

„Ste dvojčky?“ opýtal sa milo, civilne a uvoľnene.

„Jednovaječné,“ prikývla som.

„Vyzerá to trochu strašidelne, keď ste také rovnaké.“

Pokrčila som plecami a striaslo ma.

„Čo mám robiť, aby sa vám uľavilo?“

„Nič. Stačí, že som vnútri. Takto to zvládnem. Auto je relatívne bezpečné.“

„Hudbu?“ načiahol sa za prehrávačom.

„Nezapínajte rádio.“

„Prečo?“

„Až také bezpečné to nie je.“

„Dobre.“

Znovu som poďakovala. Aj keď, hudba by pomohla. Ale radšej žiadna elektrina.

„Aj motor vypnite,“ hlesla som potichu, lebo som sa bála, že som príliš drzá.

„Čo?“

„Motor. Treba ho vypnúť.“

„Bude vám zima.“

„Nevadí.“

Pochybovačne na mňa pozrel.

„Verte mi,“ povedala som. „Otec je meteorológ. Viem o nástrahách počasia všetko.“

Usmial sa a otočil kľúčikom.

„Stojím v uličke.“

„Nikto sa odtiaľto nebude trepať.“

„Vy ste teda číslo...“

Okolo nás prebehlo zopár zúfalcov premočených do nitky, nasadali do svojich áut, tlačili sa po šiestich, len aby ten lejak nejako prečkali. Blesky osvet-

ľovali ich tváre, boli mokré, ale veselé, akoby búrka patrila k povinnej výbave festivalu. Ako sa môže niekto z tohto masakra tešiť?

„Mám tu niekde dcéru,“ povedal chlapík, hľadiac na mladých ľuď s premočenými ruksakmi na chrbtoch.

„Chceli ste ju hľadať?“

„Volali sme spolu, keď som šiel okolo, vravela, že sa blíži búrka.“

„Rozumné dievča.“

„Áno.“

„Koľko má rokov?“

„Pätnásť.“

„To ste odvážny, že ste ju sem pustili.“

„Ja nie, jej matka.“

„Aha.“

„Nežijeme spolu.“

„Nevadí.“

Zasmial sa. Natiahol sa za mobilom.

„Mal by som zistiť, či sa stihla niekam schovať.“

„Ani náhodou,“ chytila som ho za ruku tak prudko, až ho myklo, „neviete, kde je, možno zdvihne telefón len niekde pod prístreškom a blesk ju zabije.“

„Nepreháňajte.“

„Búrka je priamo nad nami. Zabíja. Blesk má teplotu 30 000 stupňov. Rýchlosť má takú, že nuly za prvou číslicou neporátate. Nezostane po nej ani masťný fľak.“

Hovorila som rýchlo, trochu afektovane, ale presvedčivo.

Uškrnul sa a mobil uložil späť do priehradky.
„Vidím, že poznáte svojho nepriateľa.“
Prikývla som.
„Hej.“
„Odkedy sa bojíte búrok?“
„Odkiaľživa.“
„Aj ste to riešili?“
„Čo som mala riešiť?“
„Či ste zisťovali, prečo sa ich bojíte.“
„Nie. Proste mám fóbiu. Astrofóbia sa to volá odborné...“
„Bojíte sa, že umriete?“
„Som presvedčená, že umriem.“
„Teraz sa cítite v bezpečí?“
„Nie.“
„Ale vyzeráte pokojne.“
„Hanbím sa pred vami.“
„To nemusíte.“
„Celý čas premýšľam, ako vystúpim z tohto čudného nízkeho auta, keď doň udrie blesk a my budeme musieť vyjsť bez toho, aby sme sa dotkli karosérie.“
„Prečo?“
„Lebo by nás ten dotyk spálil.“
„A ako zistíme, že do auta udrel blesk?“
Musela som sa zasmiať.
„Myslím si, že vám to v tom momente okamžite dôjde.“
Počúval ma, a keď sa zablyslo a v aute pár sekúnd nebola tma, videla som, že oči sa mu smejú.
„Nikdy som nepočul o tejto vašej fóbii.“

„Sú aj horšie.“

„Napríklad?“

„Napríklad Sigmund Freud sa bál vlakov.“

„Ten psychoanalytik?“

„Ten.“

„Nechcel byť len zaujímavý, aby ho pacienti brali ako jedného z nich?“

„Neviem, ale medzi psychiatrami koluje historka, že v duchu hesla Čo ťa nezabije, to si oblúbi raz naskočil do vozňa s predsavzatím, že svoje neopodstatnené obavy premôže.“

„A?“

„Skoro zomrel.“

„Zomrel?“

„Od strachu sa nemohol nadýchnuť.“

„To je až také zlé?“

Prikývla som.

„Kto to nezažil, nepochopí.“

„Môžete teraz dýchať?“

„Nie stopercentne, ale môžem.“

„Neviem dávať prvú pomoc,“ zneistel.

„Je to len trochu iné ako bozkávanie,“ povedala som a on sa uvoľnene zasmial.

„Taký David Beckham má fóbiu z únosu,“ pokračovala som.

„Z únosu?“ zopakoval pobavene.

„Uhm, z únosu. Všade so sebou vláči desať osobných strážcov. A v každom cudzom človeku vidí únoscú, čo si brúsi zuby na jeho rodinu.“

„Svet je plný čudákov.“

„G. B. Shaw mal fóbiu zo sexu.“

„Hovorím, svet je plný čudákov.“

Zasmiala som sa.

„Vraj prvýkrát bol so ženou až v tridsiatke, bola to nejaká stará vdova. Ďalší sex mal až o sedemnást rokov.“

„Chudák muž.“

„Presne tak, chudák. Viete, čo si musel počas tých dvoch milovaní vytrpieť?“

Usmial sa, v tme som videla jeho biele zuby.

„Mal som spolužiaka, ktorý mal sociálnu fóbiu,“ povedal potom.

„Bál sa ľudí?“

„Keď bol v spoločnosti viacerých a, nedajbože, ešte aj neznámych ľudí, celý sa spotil, očervenel a začal koktať,“ uchechtol sa.

„Nezdá sa mi to smiešne.“

„Prepáčte,“ smial sa ďalej, „bol to skvelý chalan. Odišiel do Austrálie, neviem, čo je s ním.“

„Nájdite ho cez Facebook. Ten je pre takýchto týpkov spasením.“

Znovu sa zasmial.

„Ja nie som na Facebooku.“

„Ani ja nie som.“

„Ďalšia fóbia?“

„Skôr presvedčenie.“

Strašne zahrmelo. Zvuk sa zlomil na dvoje, zachrapčal a preťal vzduch silou, ktorá zatlačila na naše ušné bubienky. Au.

„Sme v polovici,“ povedala som so strachom a strnulo som pozerala pred seba. „Je presne nad nami. Už pôjde preč.“

„Nie je vám zima?“

„Trochu.“

„Dajte si dole bundu, dám vám svoje sako, je suché.“

Podľakovala som. Bolo dobré sústrediť sa na niečo iné ako na to, čo sa dialo za krehkou karosériou auta.

„Stále sa bojíte?“

„Hej.“

„Nemám vás objat' alebo tak?“

Zasmiala som sa.

„To nepotrebujem.“

„Asi ste statočná, keď vyzeráte v pohode.“

„Predstavujem si, že sme v umyvárke áut a kefy sú trochu hlučnejšie ako obyčajne. Celkom mi to pomáha.“

Zachechtal sa a z bočných dverí vytiahol škatuľku cigariet.

„Môžem si zapáliť?“

„Iste, je to vaše auto.“

„Neprekáža vám to?“

„Nie.“

„Vy si nedáte?“

Pokrútila som hlavou.

Škrtol zapalovačom, plamienok mu osvetlil tvár, a keď si všimol, že ho pozorujem, chlapčensky sa usmial.

„Prestanem, kedy chcem,“ vyfúkol dym, „len ešte nechcem.“

Zasmiala som sa.

Chvíľu mlčal, silno si potáhoval z cigarety a voňavý dym sa rozplynul po celom interiéri športového auta.

„Čím sa živíte?“ spýtal sa potom.

„Hudbou.“

„Fíha.“

„Fíha čo?“

„Mal by som vás poznať?“

„Prečo?“

„No, či ste hviezda alebo tak.“

„Nie som hviezda.“

„To mi odláhlo.“

„Prečo?“

„Lebo keby áno, bolo by trápne, že vás nepoznám.“

Usmiala som sa.

„Som huslistka.“

„Čo ste?“

„Huslistka. Orchester Národného divadla.“

„Odpadnem z vás.“

„Ja som tu na odpadnutie, nie vy.“

Pokrútil hlavou a usmieval sa.

„Huslistka... Znie to sexi.“

„Je to viac drina ako sexi.“

„Musíte byť dobrá, keď hráte v Národnom.“

„Bývala som veľmi dobrá,“ povedala som vážne.
Lebo to bola pravda.

„Už nie ste?“

„Som, len som menej zapálená.“

„Prečo?“

„To je na dlhú debatu.“

„Búrka sa ešte neskončila.“

„Ďakujem, že mi ju pripomínate.“

„Nemyslel som to zle.“

„Veď ja viem.“

„Neurazíte sa, keď vám poviem, že viac sexi sa mi zdá žena, ktorá hrá na violončele?“

Rozosmial ma.

„Alebo na harfe, viem.“

„Presne!“

„Vy chlapi ste rovnakí.“

„Nie som prvý, čo vám to povedal?“

„Ani posledný,“ zasmiala som sa znovu. „Poznala som violončelistku, ktorá huslistom, čo sedávali na predstavení oproti nej, tvrdila, že nenosí nohavičky.“

Uškrnul sa.

„To sa mi páči.“

Prikývla som.

„Bola to zábava, sledovať, kam pozerajú.“

„Ja som bol na koncerte klasickej hudby raz. Keď som bol malý. Mama ma musela vyviesť, lebo som dostával záchvaty smiechu pri každom trhnutí dirigentovho tela.“

„No super.“

„Takže som úplný analfabet, čo sa týka vášho odvetvia. Viem len to, že Bach mal dvadsať detí a Beethoven bol hluchý.“

„Sú aj takí ľudia, čo si myslia, že jediný Beethoven je ten bernardín z filmu.“

Zasmial sa a zapálil si ďalšiu cigaretu.

„Nevadí,“ povedal a mne sa zdalo, že napodobňuje intonáciu, ktorou toto slovo hovorím ja.

„V klasike je všetko. Všetky emócie. Vyberiete si to, na čo máte práve náladu.“

„Verím. Taký Zbor Židov alebo to... viete, čo myslím...“ snažil sa spomenúť si a lúskal pritom prstami.

„Netuším, čo z vás vylezie.“

„Tá opera, ktorú spievajú v talentových súťažiach.“

„Nessun dorma?“

„Asi áno, to je pekné.“

„To nie je opera. To je ária z opery Turandot od Pucciniho.“

„Pekná.“

„Znamená to Nech nikto nespí a je to príkaz princeznej Turandot, ktorá nechce, aby ľudia v Pekingu spali, kým nezistia identitu krásneho princa.“

„Fíha.“

„V princípe je známa preto, lebo Pavarotti ju spieval v roku 1990 ako hudobnú tému majstrovstiev sveta vo futbale v Taliansku.“

„To som nevedel.“

„Nevadí.“

„Pavarotti bol borec, čo?“

„Hej,“ prikývla som.

„Chcel by som sa ešte blysnúť, ale nič viac z klasiky nepoznám,“ vyfúkol dym mojím smerom a potom ho s ospravedlnením rukou rozháňal.

„Myslíte, že by ste mi mohli dať jednu cigaretu?“ spýtala som sa.

„Iste,“ podal mi škatuľku a v okamihu mi plamienok jeho zapalovača osvetlil tvár.

„Fajčíte?“ spýtal sa.

„Málo,“ povedala som pravdu.

Počkal, kým si potiahnem, vyfúknem, a povedal: „Je čudné, že huslistka z Národného chodí na festivaly.“

„Pre koho je to čudné?“

Mykol plecom.

„Je to neštandardné. Povedal by som, že vy takýmto druhom umenia skôr pohrdáte.“

„Hlúposť.“

„Teraz to už viem.“

„Milujem aj punkové kapely. Doma som schopná na ne hodiny tancovať.“

V tme som videla jeho prekvapené zreničky.

„Som tak trochu schizofrenička,“ vysvetlila som.

„Ďalšia diagnóza.“

„Áno,“ zasmiala som sa, „celý život sa so segrou flákame po koncertoch. Nehľadiac na to, že na druhý deň večer sa oblečiem do čiernych šiat a idem odohrať predstavenie.“

Blesky a hromy zrazu ustali, ani vietor už nebol taký silný, dokonca sa mi zdalo, že už nefúka žiad-

ny. Iba na predné okno auta v pravidelnom rytme bubnovali drobné kvapky dažďa. Dvere áut okolo nás sa otvárali, ľudia sa vystierali, smiali, zapalovali si cigarety.

Otočil kľúčikom, stiahol okienko a dovolil čerstvému vzduchu, aby nás osviežil.

„Mám rád to, čo vonia vo vzduchu po búrke.“

„Hej, aj ja.“

„Ale asi z iných dôvodov.“

„To je jedno, tiež to mám rada.“

Dofajčili sme a mne sa trochu točila hlava. Z prežitého stresu, z cigarety, z radosti, že je po hrmavici.

„Už pôjdem.“

„Viete kam?“

„Za segrou. Bude niekde pri stanoch.“

„Je hrozné, ako sa podobáte.“

„Je hrozné, že si nás niekedy aj vlastný otec pomýli.“

„Meteorológ?“

„Ten.“

Zasmial sa.

„Ďakujem za útočisko. Zachránili ste ma.“

„Vďačne.“

„Už môžete volať svojej dcére. Vezmite ju radšej domov. Toto nie je miesto pre pätnásťročné deti.“

„Urobím to.“

Otvorila som dvere a auto zalialo svetlo. Vyzliekla som si jeho suché sako a navliekla svoju mokrú nepremokavú bundu.

„Majte sa.“

„Aj vy sa majte dobre.“

Usmial sa na mňa. Bol pekný, okolo modrých očí mal jemné vrásky.

Nevedela som odhadnúť vek. Tridsaťpäť? Možno štyridsať?

Veselé oči, priamy pohľad.

Na to, aby mi vstúpil do života, si vybral ten najsprávnejší čas.

Trochu vyplašená, trochu rozbláznená, trochu roz-citlivená. Tak som sa vtedy cítila.

Radary mlčali. Elektrónky neblíkali.

A mali, lebo mal oblečený oblek.

Uprostred festivalového šialenstva.

